

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 642/2024-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Malacká cesta 5680/2B, Pezinok, proti rozsudku Okresného súdu Pezinok č. k. 5C/291/2012-347 z 19. novembra 2018, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Co/25/2023 z 29. marca 2023 a proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/136/2023 z 31. júla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. októbra 2024 domáha vyslovenia porušenia čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 4 ods. 4, čl. 36 ods. 1 a 3, čl. 38 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozsudkom okresného súdu č. k. 5C/291/2012-347 z 19. novembra 2018, rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4Co/25/2023 z 29. marca 2023 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/136/2023 z 31. júla 2024. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd napadnuté rozsudky zrušil a vrátil vec súdom na ďalšie konanie. Okrem toho žiada, aby mu okresný súd priznal finančné zadosťučinenie 12 000 eur a náhradu trov konania 713,96 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd rozsudkom č. k. 5C/291/2012-347 z 19. novembra 2018 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 4Co/81/2019 (4Co/9/2020)-375 z 29. januára 2020 žalobu sťažovateľa právoplatne zamietol. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol uznesením sp. zn. 5Cdo/84/2020 z 30. novembra 2022, ktorým zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 4Co/25/2023 z 29. marca 2023 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a sťažovateľovi nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Proti rozsudku

krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie a žiadal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania sťažovateľ odôvodnil poukazom na § 420 písm. e) a f), § 421 ods. 1 písm. a), b), c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). O dovolaní najvyšší súd rozhodol napadnutým rozsudkom, ktorým dovolanie zamietol a sťažovateľovi nepriznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

4. Najvyšší súd sa pri dovolacom dôvode podľa § 420 písm. e) CSP riadil zákonnou prezumpciou nestrannosti sudcu, ktorá vychádza z predpokladu, že sudca je nestranný, pokiaľ nie sú splnené zákonné dôvody na jeho vylúčenie z konania. Tento princíp znamená, že sudca je považovaný za nestranného, pokiaľ zákon neustanoví výnimky, ktoré by jeho nestrannosť spochybnili. Zákonná sudkyňa JUDr. Lapšanská na prvostupňovom súde nebola v spore vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci v zmysle § 49 a nasl. CSP. Najvyšší súd ďalej uviedol, že zaujatosť JUDr. Lapšanskej nemožno vyvodiť ani zo sťažovateľom tvrdenej námietky, že ako podpredsedníčka súdu rozhodovala o jeho sťažnosti v konaní sp. zn. 5C/291/2012. JUDr. Lapšanská ako podpredsedníčka okresného súdu vybavovala 18. júla 2018 sťažnosť sťažovateľa, ktorá sa týkala sudkyne JUDr. Daxner a jej sťažovateľom namietanej spôsobilosti výkonu povolania sudcu v súvislosti s dopravnou nehodou, ktorej bola priamo účastná. Najvyšší súd uviedol, že zaujatosť JUDr. Lapšanskej nezakladá skutočnosť, že vybavovala uvedenú sťažnosť, pretože táto sa netýkala postupu súdu v danej veci. Najvyšší súd dospel k záveru, že sťažovateľove tvrdenia o porušení práva na zákonného sudcu a zaujatosti JUDr. Lapšanskej sú neopodstatnené.

5. Najvyšší súd ako dovolací súd, vychádzajúc z obsahu dovolania, skúmal existenciu tzv. vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP a dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie spĺňa kritériá na odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Dovolací súd neakceptoval námietku sťažovateľa, že rozhodnutie bolo arbitrárne, pretože odvolací súd v odôvodnení správne vysvetlil, prečo sťažovateľ nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy. Na tomto základe súd dospel k záveru, že odôvodnenie rozhodnutia nie je neprimerane stručné alebo zjavne protirečivé, čím neexistuje základ na jeho zrušenie kvôli arbitrárnosti. Sťažovateľ tiež namietal, že súdy oboch inštancií nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy a nepripustili mu dôkazy, ktoré navrhoval. V tomto smere dovolací súd zdôraznil, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok na prehodnocovanie vykonaných dôkazov. Dovolací súd môže preskúmať iba správnosť postupu súdov pri hodnotení dôkazov, ale nemá právomoc formovať nové skutkové závery alebo prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom, ktorý bol zistený súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd v tomto prípade neidentifikoval žiadne závažné procesné alebo materiálne vady v hodnotení dôkazov, ktoré by mohli mať vplyv na spravodlivosť konania. Dovolací súd konštatoval, že odvolací súd správne vyhodnotil dôkazy a dospel k záveru, že sťažovateľ nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu. Sťažovateľ svoje tvrdenia nepodložil dostatočnými dôkazmi. Sťažovateľom navrhnuté dôkazy (výsluchom svedkov) nebolo potrebné vykonať, pretože by nemali zásadný vplyv na prejednanú vec. Najvyšší súd prístup odvolacieho súdu pri hodnotení dôkazov považoval za zákonný, súladný so zásadami hodnotenia dôkazov podľa § 191 CSP v spojení s § 185 CSP. K tomu uviedol, že sťažovateľ dostatočne spoľahlivo nepreukázal dôvodnosť uplatnenej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, keď náležite nepreukázal vznik

konkrétnych nepriaznivých následkov, ktoré mu mali v súvislosti s nesprávnym úradným postupom vzniknúť, a jeho všeobecné tvrdenia v tomto smere tak zostali v konaní dôkazne nepodložené.

6. V súvislosti s tým, že sťažovateľ vymedzil prípustnosť dovolania poukazom na § 421 ods. 1 písm. a) b) a c) CSP, najvyšší súd uviedol, že pre všetky procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku v dovolaní zadefinuje a špecifikuje. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie otázka skutková). Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Otázkou relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla vytvoriť a ustáliť rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c) CSP je relevantná právna otázka, pri ktorej riešení sa v rozhodovacej praxi vyskytla nejednotnosť navonok prejavená v prijatí odlišných právnych názorov. Ide teda o otázku, ktorú už dovolací súd riešil, ale v jej riešení senátmi dovolacieho súdu sa prezentuje nejednotnosť. Dovolací súd uviedol, že sťažovateľ v dovolaní vymedzil iba jednu právnu otázku, a to: *„je možným, aby v právnom štáte mohla teoreticky vzniknúť účastníkovi súdneho konania nejaké bližšie nepopísaná majetková ujma, a aby táto bola plne sanovaná poskytnutím finančného zasdosťučinenia v sume 500 eur ústavným súdom“*, ktorú považoval za otázku zásadného právneho významu. Táto dovolacia argumentácia sťažovateľa nepredstavovala vymedzenie právnej otázky tak, ako ju predpokladá § 421 ods. 1 písm. b) CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP. Iné otázky, ktoré by bolo možné podriaďiť pod § 421 ods. 1 CSP, sťažovateľ nevymedzil.

7. Za týchto okolností najvyšší súd dospel k záveru, že dovolanie sťažovateľa nebolo odôvodnené prípustnými dôvodmi a dovolacie dôvody neboli vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 432 CSP. Dovolanie sťažovateľa na základe už uvedeného dovolací súd podľa § 448 CSP zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] poukazuje na porušenie svojich základných práv a slobôd zo strany vnútroštátnych súdov Slovenskej republiky. Sťažovateľ sa vníma ako obeť porušenia dohovoru, listiny a ústavy, a to citovanými rozsudkami označených porušovateľov. Tieto sťažovateľ považuje za arbitrárne a odporujúce rozhodovacej praxi Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“).

9. Sťažovateľ v bode I ods. 1 sťažnosti tvrdí (hoci v sťažnosti napáda rozsudok okresného súdu, akoby vyčítal súdu svojou argumentáciou jeho postup), že okresný súd porušil nerozhodnutím o námietke zaujatosti sudkyne jeho právo na nestranný súd a právo na zákonného sudcu. Porušenie práva na spravodlivý proces sťažovateľ vidí v postupe okresného súdu, ktorý ho nepoučil v zmysle § 105 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku o možnosti namietat' postúpenie veci z Okresného súdu Bratislava I na Okresný súd Pezinok. Sťažovateľ ďalej uvádza, že okresný súd nerozhodol o zmene žalobného návrhu, čo malo podľa sťažovateľa za následok, že okresný súd nebol

do rozhodnutia krajského súdu zákonným súdom, nebol oprávnený vo veci konať a rozhodovať a ním vykonané úkony a rozhodnutia sú preto neúčinné, nezákonné a protiústavné.

10. Sťažovateľ tvrdí, že nebolo konané a rozhodnuté o jeho požadovanom odškodnení nemajetkovej ujmy 9 666,66 eur s príslušenstvom, ktorá mu vznikla v priamej príčinnej súvislosti s extrémne dlhým konaním vedeným na okresnom súde pod sp. zn. 5C/895/2008 a nekonaním aj o vzájomnom návrhu sťažovateľa. Ďalej tvrdí, že postupom a arbitrárnymi rozhodnutiami vnútroštátnych súdov nerešpektujúcich rozhodovacia prax ESLP došlo k odmietnutiu spravodlivosti ignorovaním čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, čo malo za následok stav právnej neistoty sťažovateľa o výsledok konania, a to viac ako 12 rokov (bod I ods. 2 sťažnosti).

11. Sťažovateľ rozporuje aj proces dokazovania v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 5C/291/2012 tým, že okresný súd sťažovateľovi zamietol návrhy na dokazovanie vypočutím ním navrhnutých svedkov (bod I ods. 3 sťažnosti), hoci ich vypočutie pôvodná zákonná sudkyňa pripustila.

12. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu sťažovateľ vníma ako riadne, presvedčivo, racionálne a konzistentne neodôvodnený, čo malo podľa názoru sťažovateľa za následok porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavný súd žiada o jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

14. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde] a v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

III.1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu:

15. Vo vzťahu k sťažovateľom napadnutému rozsudku okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04,

IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o ústavnej sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

16. Napadnutý rozsudok okresného súdu bol predmetom súdneho prieskumu v odvolacom konaní a bol potvrdený rozsudkom krajského súdu. Napadnutý rozsudok krajského súdu bol preskúmaný v dovolacom konaní iniciovanom na základe dovolania sťažovateľa. Keďže obe napadnuté rozhodnutia boli preskúmané inými súdmi v inštančnom konaní (riadnom, resp. mimoriadnom), ústavný súd konštatuje, že nemá právomoc na ich opakované preskúmanie, a preto odmietol dané časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na ich prerokovanie.

17. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 36 ods. 1, čl. 38 ods. 1 a 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu:

18. Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

19. Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zameril na posúdenie, či najvyšší súd v napadnutom rozsudku ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil dôvody odmietnutia dovolania sťažovateľa. Po náležitom preskúmaní napadnutého rozsudku konštatuje, že pochybenie ústavnoprávnej intenzity v posudzovanom prípade nezistil.

20. Ústavný súd po preskúmaní obsahu napadnutého rozhodnutia konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia dostatočne objasňuje, prečo dovolacie námietky neboli spôsobilé na dosiahnutie kasácie právoplatného rozsudku krajského súdu. Najvyšší súd sa výslovne zaoberal dovolacími námietkami sťažovateľa, ktoré sa týkali porušenia práva na nestranný súd (pozri bod 18 rozsudku najvyššieho súdu), porušenia práva na zákonného sudcu (pozri body 10, 10.1 rozsudku najvyššieho súdu), vykonaného dokazovania (pozri bod 16 rozsudku najvyššieho súdu) a absencie riadneho a presvedčivého odôvodnenia rozhodnutia (pozri bod 14 rozsudku najvyššieho súdu). Závery, ktoré najvyšší súd prijal, vyplývajú z napadnutého rozsudku a sťažovateľovi sú nepochybne známe, preto ústavný súd nepovažuje za potrebné ich na tomto mieste rekapitulovať. Pokiaľ ide o vyhodnotenie dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, odôvodnenie napadnutého rozsudku poskytlo sťažovateľovi dostatočné a ústavne konformné odpovede na všetky jeho

námietky súvisiace s predmetom sporu. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu preto nemožno považovať za svojvoľný, arbitrárny alebo zjavne neodôvodnený, resp. za taký, ktorý by popieral zmysel práva na súdnu ochranu a na spravodlivý súdny proces. Záver najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania podaného z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP, vo vzťahu ku ktorému najvyšší súd konštatoval nevymedzenie právnej otázky v súlade s § 432 ods. 2 CSP, sťažovateľ vôbec nerozporuje, a tak ani z toho pohľadu neexistuje dôvod na to, aby ústavný súd svojou právomocou zasahoval do právoplatného rozsudku dovolacieho súdu.

21. Na základe už uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, teda z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.3. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 3 listiny a čl. 13 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu:

22. Rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 ústavy patrí v zmysle doterajšej judikatúry ústavného súdu v zásade do právomoci všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 71/04, IV. ÚS 1/2012). Túto právomoc všeobecných súdov v súlade s čl. 46 ods. 4 ústavy konkretizuje, resp. vymedzuje zákon o zodpovednosti za škodu.

23. Sťažovateľ si svoje základné právo zaručené v čl. 46 ods. 3 ústavy uplatnil zmenou žaloby rozšírením návrhu na všeobecnom súde, ktorou sa v príslušnom konaní domáhal náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla pri výkone verejnej moci. O tejto zmene žaloby okresný súd rozhodol tak, že ju nepripustil, pričom krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok súdu prvej inštancie týkajúci sa merita veci potvrdil ako vecne správny. Pokiaľ napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu bolo dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu odmietnuté ako procesne neprípustné, tak táto skutočnosť sama osebe nemôže zakladať dôvod na vyslovenie porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy (obdobne IV. ÚS 1/2012, II. ÚS 410/2016).

24. Z argumentácie sťažovateľa uvedenej v ústavnej sťažnosti vyplýva, že k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu malo dôjsť v zásade z rovnakých dôvodov ako k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ak ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak nemožno fakticky uvažovať ani o porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy, resp. čl. 36 ods. 3 listiny.

25. Sťažovateľom označený čl. 13 dohovoru sa vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv zaručených dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, rovnako rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 24/2010, IV. ÚS 325/2011, IV. ÚS 90/2013, IV. ÚS 32/2018). Z citovanej judikatúry EŠLP vyplýva zrejma súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s ostatnými právami, ktoré dohovor garantuje. Vzhľadom na to, že ústavný súd nedospel k záveru o možnom porušení práva sťažovateľa zaručeného ustanoveniami dohovoru – osobitne práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohol dospieť k záveru o porušení práva podľa čl. 13 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

26. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol aj túto časť ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.4. K namietanému porušeniu čl. 1 a čl. 2 ústavy a čl. 4 ods. 4 listiny napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu:

27. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu označených práv podľa ústavy a listiny ústavný súd konštatuje, že ide o základné interpretačné pravidlá tvorby a aplikácie právneho poriadku Slovenskej republiky, ktoré nie sú samostatne uplatniteľné v konaní o ústavnej sťažnosti. Ich porušenie možno namietat' len súčasne s ochranou konkrétnych základných práv a slobôd zaručených ústavou (resp. medzinárodnou zmluvou). Keďže nebolo zistené porušenie sťažovateľom označených základných práv, nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto základných interpretačných, resp. aplikačných pravidiel.

28. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že sťažovateľom napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nesignalizuje možnosť porušenia označených práv, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavnú sťažnosť preto v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

29. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2024

Peter Molnár
predseda senátu